

*Da Mand stred og sled sig til Menneskeret,
forglemte han Mennesket Kvinde,
og Retten blev halv, og han brugte den slet,
selv fri, holdt han os spærret inde.
Han loughir og loutar, og han fælder Dom;
hvad vi så dømmer, fritter ingen Mors Sjæl om.*

*Lov at svare Skat —
og snakke med en Kat!
Næste Slægtleds Mor —
som Retten ikke tror!
Vi tav længe nok,
fulgte lydigt i Flok,
i Flok skal vi kæmpe nu og sejre.*

*Det Arbejde tør man en Moder betro,
at louskøtte sig og sin Datter,
den Voxne, at styre sig selv og sit Bo,
en Borger, at byrde sig med Skatter.
Det skeller ikke her mellem Kvinde og Mand,
det gælder bare Mennesker, der vil og kan.*

*Hælvten af et Folk
bør tale uden Tolk.
Den, der bar sit Hjem,
kan større bære frem.
Hvor Mænd ikke vil,
må der Kvindevilje til,
og stormer de, lyser vi og varmer.*

*Kun rodfæstet Eg bliver gammel, og gror,
men dybt er vor Folkerod rundet,
hvor Kvinde og Mand i det ældgamle Nord
stod jævnbyrdigt hjælpende forbundet.
Og hed det Århundreder Lyd, Ti og Skælv,
vi mener, vi er Kvinder for at magte selv.*

*Glipper første Gang,
så fat et bedre Fang.
Sejer søger den,
hvis Vej er Prøv-igen.
Med Sang går vi frem,
i det fælles frie Hjem;
det bæres og bygges af os alle.*